

сѣкый ударъ я правяше да трепери отъ ужасъ. Но въ ежщата минута тя са боеше да не бы чрезъ туй ѝ захласване ѝ избѣгне нѣкой знакъ или нѣкое наигванье отъ Телѣмаха на младата нимфа.

Между туй Евхариса думаше на Телѣмаха съ единъ присмѣхливъ тонъ: Не са ли бонте че Менторъ ще ви гълчи защото додохте на ловъ безъ него? Охъ! колко сте за оплакване дѣто живѣте подъ единъ такъвъзи опакъ господарь! Нищо не може да умекон неговата строгость: той са прави че е врагъ на сиккитѣ удовольствія; и не може да търпи да вкусите вы нито едно: той ви приписва за престѣпленіе най невинитѣ работы: Выи можакте да зависите отъ него кюкто не бѣхте еще въ състояніе самы да управяте себе а; но слѣдъ като показахте толкози мѣдрость, выи не грѣба да са оставяте да са обхождатъ съ васъ като съ дѣте.“

Тѣзи лукавы думы пронизахъ сърцето на Телѣмаха, и го прогнѣвихъ противъ Ментора, на когото нго то пожела да отхвърли. Той са боеше да го види, и не отговаряше нищо на Евхариса, толкози бѣше той смутенъ. Найподиръ, при вечеръ слѣдъ като са миѣж ловътъ и отъ едната и отъ другата страна въ еднъ безпристанно принужденіе, завърнѣхъ са чрезъ единъ жгълъ на лѣса доста близу до мѣстото дѣто Менторъ бѣше работилъ сичкыя день. Калипеа съгледа отъ далеч корабя искаранъ: очитѣ ѝ са покрыхъ заведнажъ отъ единъ дебелъ облакъ подобенъ на облака на смѣтѣта. Растреперанитѣ ѝ колѣнитѣ отмалявахъ: тя са принуди да са опре о нимфитѣ които бѣхъ около ѝ; и югато Евхариса си прострѣ ржката за да я поддрѣжи, тя я отблѣснѣ като хвърли връху ѝ единъ страшенъ погледъ.

Телѣмахъ, който видѣ този корабъ, но не видѣ Ментора, който са бѣ вече оттеглилъ, като свърши работата си, попыта богынята чій е този корабъ, и за коя е цѣль. Найнапредъ тя не можи да отговори; но послѣ рече: „За да исправодѣхъ Ментора съмъ го пострила; выи нема вече да сте обезнокояваны отъ този срогъ пріятель който са противи на вашето благополуче, и който ще ви завижда ако станете безсмъртенъ.“

„Менторъ ма оставя! свърши са за мене! звика